

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Consideratio status damnatorum, quod actiones ipsorum inprimis malas, concernit

Fecht, Johann

Durlaci, 1680

XCIV.

[urn:nbn:de:bsz:31-122744](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-122744)

XCIV. Sextum argumentum, §. XLVI. propositum hoc est: Omnis actus moralis inordinatus, isque necessarius, ex actu inordinato, eoque voluntario ortus, est peccatum. Actus damnatorum. Ergo. Excipit Albertus: *Ad aliud dicendum, quod hoc intelligitur de illis peccatis, quorum unum inducit in aliud, sicut ebrietas in fornicationem vel homicidium. Sed hic non est sic, quia voluntatis immobilitas causatur ex inflictione pœne.* Sed responderetur, I. Eandem prorsus esse rationem actuum inordinatorum in inferno in ordine ad actus inordinatos in hac vitâ, ac ebrietatis in ordine ad fornicationem vel homicidium. Sicut enim ebrietas voluntariè contrahitur: ita & cæteri actus inordinati in hac vitâ. Sicut ebrietas rationis usum ita turbat, ut in peccata alia, non animadversâ eorum turpitudine, ruat: ita & actus cæteri inordinati in hac vitâ intellectus voluntatisque officium ita confundunt, ut in peccata quasi impetu ferantur, nec peccare desinant, quousque rationis illa turbatio habitualis durat. Durat autem ad mortem usque, imò & post mortem. Sicut ebrietas externâ suâ dulcedine in fornicationem & adulterium inducit: ita & cæteri inordinati actus in vitia infernali statui propria. Quid igitur est, quod dicit Albertus: hic non esse sic? II. Non negare poterat Albertus in solutione ad secundum, vitia damnatorum ex pertinaci malitiâ eorundem, quæ in hac vitâ præcessit, originem habere, etsi simul ex confirmante justitiâ esse dixerit: quod quid aliud est, quam pertinacis malitiæ actus ad vitia infernalia eos deduxisse? III. Falsum est, quod immobilitas voluntatis damnatorum malæ, quâ talis, efficiatur ex inflictione pœnæ, tanquam ex causâ operante; DEUS enim, cum habitualiter & pertinaciter, ex se & ex propria culpa, peccantibus gratiam suam subtrahit, qua negata surgere ex peccato nequeunt, sed in peccato immobiliter hærent, nihil confert voluntati sive ad peccatum sive ad immobilitatem peccandi, sed, quicquid peccati & immobilitatis est in voluntate, id ex proprio peccantis vitio adæquatè dependet: sicut qui sua culpa in foveam incidit, ex qua eluctari non potest, nisi quis eum extrahat, solus lapsus sui causa est, non ille, qui, cum non teneatur, possit tamen, eundem non extrahit. IV. Addimus denique ad hoc pariter atque superiora Alberti effugia, evidentem instantiam, ab immobili-

bellare
Quicquid
dam Al
à justit
rentur
I. Joh. M
est' ab
collante
XC
varis sive
tenit Al
remque p
valeo, qu
applicat
vivunt
vita, ill
Ratio, q
est. 7
scens; A
VII. 24.
quis in vi
li argum
de respon
XC
XLIX. a
Ad aliud d
pœna in e
morali r
quis ita c
& rapinis
num publi
nis & ob
dum, dep
amplius
XC
patrum c

bilitate voluntatis Diabolicæ, qualis hodie est, depromptam. Quicquid enim inordinatorum actuum est in Diabolo, id secundum Albertum est ex inflictione pœnæ, seu voluntatis eorundem à justitiâ DEI confirmatâ immobilitate, vel verius ex subtracta potentia non-peccandi gratia. Et tamen Diabolus ἀμαρτάνει, peccat. I. Joh. III. 8. ἀνθρώπου κτάνει est & mendax. Joh. IIX. 44. Atque adeo κατ' ἐξοχὴν πονηρὸς. Matth. V. 37. VI. 13. Quidni igitur idem, non obstante pœnali inflictione, de damnatis in inferno dici possit?

XCV. Septimum argumentum, §. XLVII. propositum àq; variis sive objectionibus sive dubiis vindicatum, alto silentio contemnit Albertus, ratus, eadem distinctione illud in fumum, æremque prorsus dissolvi. At ego ne hariolando quidem assequi valeo, qua specie emplastrum hoc vulneratæ suæ sententiæ velit applicare? Argumentum nostrum hoc est: Quicumque in statu vivunt deteriore, atque infelicio, quam qualis est in præsentî vita, illi non pœnæ tantum, sed culpæ quoque malo obnoxii sunt. Ratio, quia utrumque malum malum est, infelicitas est, miseria est. Ταλαίπωρος ἐγὼ ἀνθρώπος, clamat Paulus, peccato suo ingemiscens; Miser ego homo, quis me liberabit à corpore mortis hujus? Rom. VII. 24. Ad damnati. Ergo. Expectabimus igitur, donec quis in vices magni Alberti succedat, & qua ratione huic aut simili argumentationi distinctio isthæc medeatur, nobis, tum etiam de responsione cogitaturis, ostendat.

XCVI. Octavum argumentum, in vinculum Logicum, §. XLIX. adstrictum, ex ipso Magistro ita solvit Albertus, ut dicat: Ad aliud dicendum, quod non est locus emendæ, ut dicitur in Literâ: & idem pœna ibi experta non aggravat. Ad quæ allegato loco ex doctrina morali responsum est. Neque dissimilis argumentatio foret, si quis ita colligeret: Titius occultè, dum domi suæ est, cædibus & rapinis dans operam, graviter peccat. Ergo, quando se latronum publico conciliabulo associat, ubi locus non est emendationis & ubi supremi latronum principis imperium ad latrocinandum, deprædandumque necessitatem ei immobilem imponit, non amplius peccat.

XCVII. Nonum argumentum auctoritas vetustissimorum patrum constituit, circa quod Bonaventura nihil aliud monet, nisi quod